

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: FORBI! Efter Gieyres Maleri i Luxembourg Les illusions perdues

Citation: Drachmann, Holger: "FORBI! Efter Gieyres Maleri i Luxembourg Les illusions perdues", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 372. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-drachmann01-shoot-workid91699.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

FORBI! **Efter Gieyres Maleri i Luxembourg "Les illusions perdues".**

Som Baaden, der sagte glider
Hen ad de blanke Strømme,
Saa svandt med de rindende Tider
Alle hans gyldne Drømme;
Kling Strengelig dæmpet fra Baaden hid,
Svæv Toneleg mildt imod Stranden, did
Hvor Skjalden, den ensomme, hviler!
Belær ham om Lykkens den flygtige Gunst;
Gudinden er troløs, som hvirvlende Dunst
Hendes Smil gennem Luften bortiler.

Og Strengene klinge og Tonernes Leg
Svæver paa Luftningen baaren;
Hvi lytter Du, Skjald, saa bekymret og bleg,
Og stirrer paa Drengen ved Aaren?
Han leger, den Smaa, med en blomstrende Krans,
Han plukker dens Blade med Smil fra hinanden,
Og drysser dem ud i en flagrende Dans,
Hen over Baaden, bort over Randen!

Han sidder ved Styret, den sorgløse Smaa;
O ja, det er Varsel for Farten.
Og Skjalden han véd jo, hvorhen det vil gaa,
Han kender jo Maalet, hvor langt man vil naa,
Han kender og Tonearten.
Gled ikke hans Baad for den selvsamme Vind,
Den føjeligt viftende Brise?
Og sad han ej saa med det selvsamme Sind
Og stirred mod Lykken, til fast han blev blind,
Og suged i dvælende Aandedrag ind
En Vellugt af Lykke og Lise?
Var ikke de skønne, som sad ved hans Fod,
Og Ynglingeskaren, som rundt om ham stod,
Beredt ham i Sange at prise?
Og troede han ikke, at Baaden var god,
Og aned han vel, hvad der forestod,
Og hvor snart han skulde forlise? -

Han kender det alt. Og dog lytter han til
De bølgede Toner, det vuggende Spil;
373 Han kender det alt. Og dog stirrer han mod
Den glidende Baad paa den blanke Flod. -

Og Drengen han drysser den duftende Krans;
Aaren i Vandfladen blinker:
O var dog min Sjæl nu saa sorgløs som hans!
Mod Baaden mig Bladene vinker.
De spraglede Blomster, den flygtige Tids
Trofæer, som hvirvles i Køl vandets Bugter :
Jeg bytted dem glad mod min ensomme Strids,
Min Manddoms sildige, høstmodne Frugter! -

Og Baaden derude svinder,
Bliver saa ganske lille;
Hin Sang fra de dejlige Kvinder
Tier paa Læben stille;

De blussende Ynglinger skimtes ej mer,
Ej Blomster, ej Blade den ensomme ser,
Som sidder paa Stranden tilbage. -
Op Skjald! Du fik jo den Mægtiges Røst;
Lad Sorgerne blive til Sang i dit Bryst;
Sæt Musik til den ensommes Klage!